

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 529/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. P. H. s. r. o., P., za ktorú koná advokát JUDr. P. H., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 a predchádzajúcim postupom, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011 a predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 29/2012 z 22. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2012 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 a predchádzajúcim postupom, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011 a predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 29/2012 z 22. marca 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 14. novembra 2003 domáhal od žalovaného (V., a. s., pozn.) odstránenia väd na veternej elektrárni, ktorá bola zhotovená právnym predchodcom žalovaného na základe požiadavky sťažovateľa. Sťažovateľ sa tiež domáhal zaplata 20 749,22 € ako náhrady rôznych jeho nárokov, ktoré mu z titulu poškodenia a nefunkčnosti veternej elektrárne mali vzniknúť. Konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 188/2003. V priebehu konania sťažovateľ niekoľkokrát menil výšku a rozsah nárokov uplatňovaných proti žalovanému. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 27. januára 2010“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Okresný súd týmto rozsudkom nepripustil sťažovateľom vykonané zmeny žaloby a zároveň určil, že o trovách konania, trovách štátu a odmene ustanovenej právnej zástupkyne sťažovateľa bude rozhodnuté samostatným uznesením. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 24. marca 2011“) tak, že potvrdil rozsudok, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Sťažovateľ podal proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu z 24. marca 2011 dovolanie, v ktorom žiadal, aby bol rozsudok krajského súdu v tejto časti zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. O dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 29/2012 z 22. marca 2012, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd dospel k názoru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie prípustné nie je, a zároveň nezistil žiadnu z podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

3. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým nesúhlasí s tým, ako boli v konaní na okresnom súde a krajskom súde posudzované či hodnotené vykonané dôkazy, a nestotožňuje sa najmä so záverom, ktorý mal vyplynúť z vykonaného dokazovania, že žalovaný ho upozorňoval na nevhodnosť lokality na výstavbu veternej elektrárne. Sťažovateľ nesúhlasí ani s vyjadreniami znalcov vo vypracovaných znaleckých posudkoch, ktoré dal okresný súd vypracovať. Podľa sťažovateľa znalci zavádzali okresný súd, no nevyjadrili sa presne k otázkam, ktoré im boli zadané. Ako sťažovateľ ďalej uvádza, okresný súd, ale aj krajský súd a následne najvyšší súd si osvojili iba nepreukázané tvrdenia žalovaného, prihliadali na nenáležité znalecké posudky, čím mali porušiť jeho práva, ktorých ochrany sa touto sťažnosťou domáha. Sťažovateľ tiež vyjadril nespokojnosť s dĺžkou konania v jeho veci na okresnom súde a následne aj na krajskom súde.

4. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol takýmto nálezhom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením v konaní sp. zn.: 4Cdo/29/2012, Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2Co/177/2010-977 a Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 15C/188/2003-881 v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/188/2003-1076 porušil právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy SR, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

2. Okresný súd Košice I a Krajský súd Košice v konaní sp. zn. 15C/188/2003 a 2Co/177/2010 porušili právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných právach a slobodách.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/29/2012 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co/177/2010-977 a rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 15C/170/2008-147 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi J. K., priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 20.749,22 Eur (slovom: dvadsaťtisíc sedemstoštyridsať deväť eur a dvadsať dva eurocentov), ktoré sú Najvyšší súd Slovenskej republiky, Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach povinní vyplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice I sú povinný spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi sťažovateľa v celkovej výške 910,65 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (((trovy právneho zastúpenia sú určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení podľa § 11 ods. 3 v nadväznosti na § 10 ods. 1 (jeden úkon určený z hodnoty veci 20.749,22 Eur vo výške 370,14 Eur) vyhlášky za dva úkony právnej služby ((§ 14 ods. 1 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. b)), k tomu režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 7,63 Eur), zvýšené v zmysle § 18 ods. 3 o 20 % DPH (151,11 Eur), čo dokopy činí 910,65))). “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd v úvode konštatuje, že hoci je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, formulácia petitu sťažnosti je v rozpore s jej obsahom. V bode 3 petitu sťažovateľ totiž uvádza, že požaduje, aby bol zrušený tiež „... rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co/177/2010-977 a rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 15C/170/2008-147...“. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z jej doplnenia, ktoré bolo ústavnému súdu doručené po jeho výzve 24. júla 2012, však ústavný súd usúdil, že ide o chybu v písaní a sťažnosť smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 47 charty každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

A.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu z 27. januára 2010

9. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (*mutatis mutandis* I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu z 27. januára 2010 už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľom.

Preto vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bolo plne v právomoci krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa. Túto možnosť sťažovateľ aj reálne využil podaním odvolania, o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté. Vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity dospel ústavný súd k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu z 27. januára 2010.

10. Sťažnosť bolo preto potrebné v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu z 27. januára 2010, odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

A.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 24. marca 2011

11. Sťažovateľ vyčíta krajskému súdu predovšetkým nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, ako aj to, že si osvojil nesprávne závery, ku ktorým dospel okresný súd. Sťažovateľ tiež spochybnil dôveryhodnosť vypracovaných znaleckých posudkov, ktoré podľa neho súdy zavádzali. Podľa sťažovateľa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní obdobne ako okresný súd prihliadal iba na tvrdenia žalovaného.

12. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej

právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

13. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť skutkové zistenia všeobecných súdov a ani výklad zákona, ktorý v danej konkrétnej veci všeobecný súd aplikoval. Krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne konkrétne, zrozumiteľne no najmä právne korektne odôvodnil názor o správnosti rozsudku okresného súdu z 27. januára 2010 a v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na skutočnosti, z ktorých je nepochybné, že žalovaný skutočne nemohol zodpovedať za škodu na veternej elektrárni sťažovateľa, resp. že sťažovateľovi nespôsobil ďalšie ujmy, ktorých náhrady sa sťažovateľ domáhal. Závery krajského súdu sú jednoznačne logické a celkom neprotirečivo odôvodňujú záver o správnosti rozsudku okresného súdu z 27. januára 2010. Ústavný súd preto nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadne pochybenia, ktoré by nasvedčovali svojvôli krajského súdu alebo tomu, že by krajský súd jednostranne akceptoval iba tvrdenia odporcu. Nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nezakladá sám osebe záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť ho svojím vlastným. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel

a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právny názor krajského súdu však takéto nedostatky rozhodne nevykazuje.

Ústavný súd preto nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadnu možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty. Vzhľadom na uvedené, ako aj na to, že obsahom týchto práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 88/07), dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

A.3 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu z 22. marca 2012

14. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na rozsah preskúmavacieho oprávnenia najvyššieho súdu v právnej veci sťažovateľa. Dovolanie sťažovateľa smerovalo proti rozsudku krajského súdu z 24. marca 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 27. januára 2010. Prípustnosť dovolania proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu je obmedzená podľa § 238 ods. 3 OSP iba na také rozhodnutie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo na potvrdzujúce rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. V prípade sťažovateľa však dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nespĺňal uvedené kritérium prípustnosti dovolania. Najvyšší súd preto preskúmal rozsudok krajského súdu z 24. marca 2011 iba z hľadiska možných vád v zmysle jeho zmätočnosti podľa § 237 OSP, no nebol v danom prípade oprávnený sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ v podanom dovolaní odôvodnil prípustnosť dovolania dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP, teda že sa mu postupom súdu ako účastníkovi konania

odňala možnosť konať pred súdom. Tento dovolací dôvod videl sťažovateľ v tom, že súdy nevykonali ďalšie dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdili. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že takéto sťažovateľom vytýkané pochybenia nepredstavujú procesné pochybenie či vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP, ktorá by odôvodňovala prípustnosť dovolania. Právne posúdenie veci súdom totiž nemôže samo osebe založiť žiadnu procesnú vadu. Najvyšší súd tak dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 OSP, a zároveň nezistil existenciu žiadneho pochybenia v zmysle § 237 OSP ako podmienky prípustnosti dovolania. Najvyšší súd preto dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol. Ústavný súd preto nezistil v sťažnosťou napadnutom uznesení najvyššieho súdu nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené, čo by mohlo vyvolať pochybnosti o možnom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty.

15. Ústavný súd nezistil v uznesení najvyššieho súdu žiadne skutočnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o možnom porušení označených práv sťažovateľa. Sťažnosť je preto aj v časti, v ktorej smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu, zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu

16. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj

z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

17. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom z 27. januára 2010. Sťažovateľ sa proti nemu odvolal. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom z 24. marca 2011. Proti rozsudku krajského súdu z 24. marca 2011 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 22. marca 2012. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 25. júna 2012, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty na jej podanie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako oneskorene podanú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2012